

Zon, zee en ...

Zon, zee en ...

José Vriens

Populaire boeken van deze auteur:

Een goed verhaal

Bloedmooi en moddervet

Eigen keus

Zonnestralen

Drijfzand

Als jij het zegt

Donkere ogen

Gesloten ogen

Nooit meer

Auteur: José Vriens

Coverontwerp: José Vriens

ISBN: 978-94-65467306

Dit boek is een heruitgave van het eerder verschenen ‘Tegenwind’ (2012 – Ellessy)

© José Vriens

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Hoofdstuk 1

‘Is het echt nodig dat ik hier blijf?’ De man keek met een verveelde blik om zich heen. ‘Zo’n achtergebleven gebied waar niets te beleven valt.’

Melanie zette het dienblad op de zojuist vrijgekomen tafel en verzamelde de gebruikte kopjes en bordjes. Met een half oor luisterde ze naar het gesprek aan het andere tafeltje zonder dat echt tot haar doordrong waarover het ging.

De vrouw – mantelpakje, lange gemanicuurde nagels, een kapsel waaraan geen haartje verkeerd leek te zitten, en een flinke laag make-up op haar gezicht, wat deed vermoeden dat ze daar onder een slechte huid moest hebben – gaf haar tafelenoot met een pinnige stem een weerwoord. ‘Ja, Paul, dat is nodig! Zo kun je niet doorgaan. Als ik nu niet ingrijp, is het over niet al te lange tijd gedaan met advocatenkantoor Ten Brink.’

‘Wat moet ik hier dan doen? Er valt hier niets te beleven. Binnen het uur verveel ik me dood. Geen theater, geen noemenswaardige restaurants in de buurt, de eerstvolgende stad ligt kilometers hier vandaan.’

‘Precies, je gaat dan ook helemaal niets doen. Gewoon genieten is de opdracht. Ga wat wandelen, huur een fiets. Ga lekker op het strand hangen, ga zwemmen, of voor mijn part kitesurfen.’

‘Ha! Zie je mij al aan zo’n grote vlieger hangen. Dank je feestelijk. En dan te pletter vallen zeker.’

‘Dan ga je wandelen, ruimte genoeg.’

‘Gisella, ik begrijp best dat je bezorgd om me bent, maar er is niets met mij aan de hand. Dat akkefietje eergisteren was me even ontschoten, dat is alles.’

‘Dat akkefietje kost ons anders wel een kwart miljoen,’ beet Gisella hem toe. ‘Het stond nota bene in je agenda. Corinne heeft je

‘s morgens nog gezegd dat je een afspraak had en toch vergeet jij te gaan. Dat is voor mij een overduidelijk teken dat je rust nodig hebt.’

‘Goedemiddag, meneer, mevrouw. Wilt u iets gebruiken?’ Melanie maakte snel gebruik van de adempauze die Gisella noodgedwongen moest nemen.

Pauls blik verhelderde zich. De boze trek gleed haast onmiddellijk van zijn gezicht en een glimlach krulde zijn mondhoeken. ‘Goedemiddag,’ zei hij nadrukkelijk. ‘Kun je ons iets aanbevelen?’

‘Natuurlijk, wilt u alleen iets drinken of er ook gebak bij? We hebben een overheerlijke perenvlaai, vers gebakken door onze kok. U kunt ook iets kiezen van de kleine kaart als u meer trek hebt.’

Gisella had de verandering op het gezicht van haar partner kennelijk ook bemerkt en draaide zich nieuwsgierig om naar Melanie. ‘Koffie graag, met zoetjes en magere melk.’ Ze liet haar blik keurend over Melanie gaan en besloot, gezien de snelheid waarmee ze zich weer omdraaide, dat de serveerster geen gevaar was.

‘Ik wil graag die perenvlaai proeven, met slagroom als het kan. En koffie lijkt me heerlijk,’ gaf Paul zijn bestelling op.

De indringende blik waarmee hij haar aankeek, was voor Melanie voldoende om hem in de categorie flirtende gasten te plaatsen. ‘Dat kan, meneer. Daar ga ik voor zorgen.’ Ze draaide zich om, pakte het volle dienblad weer op en ging terug naar binnen. Daar moesten haar ogen even wennen aan de overgang van het felle zonlicht naar het schemerige restaurant.

‘Zitten er nog veel gasten op het terras, Melanie?’ wilde Lotte van de Velde weten.

‘Vier tafels, in totaal veertien mensen.’

‘Red jij het nog alleen? O, en wil je alsjeblieft wat langer blijven vandaag? Silvia belde net dat ze de trein heeft gemist en dat

ze uiterlijk om zes uur hier zal zijn. En Miriam krijg ik niet te pakken. Zij komt pas om zes uur hierheen. Please?’ Haar bazin keek haar smekend aan.

Melanie begon de bestelling klaar te maken. Tot zes uur blijven werken, daar zat ze niet op te wachten, peinsde ze. Dat betekende dat ze tussendoor niet naar huis kon om voor eten te zorgen voor Jannick, zoals ze normaal wel deed. Als het werk het toeliet, was ze twee uurtjes vrij, van vier tot zes, zodat ze tenminste thuis was om samen met Jannick te kunnen eten. Als het niet te druk was in het restaurant, nam Lotte de honneurs in haar eentje waar.

Ze vond het toch al vervelend dat ze haar jongere broer op zaterdag alleen moest laten. Ook al wist ze best dat de zestienjarige tiener niet op haar aandacht en controle zat te wachten.

Opa en oma waren een dagje weg, wist ze, anders had ze hen wel even kunnen bellen om te vragen Jannick op te vangen. Al had die jongen nergens een grotere hekel aan dan dat zij opvang voor hem regelde. Hij kon best op zichzelf passen en overdag en ‘s avonds alleen zijn, vond hij zelf. Dat mocht hij dan vinden, zolang ze verontrustende signalen uit de omgeving kreeg dat haar broertje wel heel veel met Bart Jongenelen optrok, hield ze hem liever wat beter in het oog.

Bart Jongenelen was slecht nieuws. Een jongen die al een paar keer met de politie in aanraking was gekomen, maar die tot nu toe steeds vrijuit was gegaan met een waarschuwing omdat er geen bewijzen tegen hem waren.

‘Perenvlaai, vers uit de oven.’ De stem van Jorit van de Velde haalde haar uit haar overpeinzingen. De kok van hotel-restaurant Het Veldhuis, waar hij en zijn vrouw Lotte de scepter zwaaiden, hield de heerlijk geurende vlaai onder haar neus.

‘Melanie? Blijf je tot Silvia er is?’ herhaalde Lotte haar vraag.

‘O, ja natuurlijk, er zit niets anders op.’ Ze kon Lotte niet in haar eentje de boel laten draaien. Straks liepen de gasten voor

het restaurant weer binnen en nu Silvia er nog niet was, moest Lotte haar man helpen in de keuken. Ook zij kon niet op twee plaatsen tegelijk zijn. ‘Ik bel straks wel even naar Jannick.’

‘Laat hem hier maar een hapje komen eten,’ stelde Jorit voor.

‘Weet je het zeker?’ weifelde Melanie. Als Bart erbij was, zou die vast ook willen blijven.

‘Welja, je broer moet toch eten. Hij zal vast op het strand rond hangen met dit mooie weer,’ meende Jorit.

‘Ongetwijfeld.’ Melanie schoof een punt van de overheerlijk ruikende perenvlaai op een bord en spoot er een toef slagroom op. Met de bestellingen op een dienblad liep ze weer naar buiten.

Handig serveerde ze de drankjes uit en zo kwam ze weer bij het tafeltje terecht waaraan Paul zat.

Een aantrekkelijke man om te zien, zonder meer. Zijn licht gebruide huid, het donkere, keurig gekapte, iets krullende haar, en zijn sportieve, bedrieglijk eenvoudig ogende outfit - die vast een paar honderd euro had gekost - droegen bij aan de succesvolle uitstraling van de man. Een yup, constateerde Melanie, mede door het verhaal dat ze van had opgevangen. Advocatenkantoor Ten Brink. Zou hij daar de eigenaar van zijn? Een yup met een burn-out, als ze het goed had gehoord, die kapitale fouten maakte. Een kwart miljoen, dat had zij niet op haar bankrekening staan.

‘Weet je zeker dat je hier een kamer kunt krijgen?’ ving ze net de laatste woorden van Paul op.

‘Dat lijkt me wel, het is toch een hotel-restaurant. Meisje,’ Gisella sprak haar op een bekakte toon aan, ‘kun je mij vertellen of er nog kamers vrij zijn. Hier in dit... hotel?’

‘Dat denk ik wel, mevrouw, het seizoen is nog niet echt begonnen. Zal ik eens informeren voor u?’

‘Graag, meneer wil een eenpersoonskamer.’

Melanie knikte gediensig, zette de vlaai voor Paul neer en ving de intense blik op waarmee hij haar aankeek. Ondanks haar voornemen zich niet in de war te laten brengen door een gast, voelde ze dat haar wangen rood kleurden. Gehaast maakte ze zich uit de voeten, het wenken van een gast een paar tafeltjes verder, negerend.

In het koele restaurant bleef ze een paar tellen staan om diep adem te halen. Vervelende vent. Nu had hij vast het idee dat hij succes had bij haar. Het tegendeel was waar. Ze had een hekel aan mannen die meenden dat ze onweerstaanbaar waren. Toegeven, hij zag er een heel stuk beter uit dan de meeste kerels die zoiets eerder bij haar hadden geprobeerd, toch had hij geen schijn van kans.

Met het bonnetje voor tafel 8 in haar handen, dat zij wilden af rekenen had ze echt wel begrepen, ging ze terug naar buiten.

Tijdens het zoeken naar wisselgeld informeerde Melanie bij Lotte of er inderdaad nog een kamer vrij was. Ze wist ongeveer wel hoeveel gasten in het hotel logeerden, maar het kon altijd gebeuren dat er tussentijds gereserveerd was bij Lotte.

‘De eenpersoonskamer is voor morgen al besproken, dat gaat niet lukken,’ wist Lotte. ‘Kamer 6 is vanochtend vrijgekomen en ook al schoongemaakt. Die kan hij wel nemen. Voor hoelang is het?’

‘Geen idee, dat vraag ik wel even. Hoelang is die kamer vrij?’

‘Twee weken, daarna heb ik er een echtpaar in geboekt. Ze kunnen de kamer bekijken als ze willen. Je moet er alleen nog schone handdoeken neerleggen.’

‘Doe ik.’ Melanie ging weer naar buiten, gaf het wisselgeld en ging weer naar het tafeltje waaraan Paul haar verwachtingsvol aan zat te kijken. ‘We hebben nog een kamer vrij. Het is wel een tweepersoonskamer. Als u dat niet bezwaarlijk vindt, kan ik hem aan u laten zien als u wilt.’

‘Graag,’ antwoordde hij gretig, de verbaasde blik op het gezicht van Gisella negerend. ‘Het lijkt me heerlijk om hier helemaal tot rust te komen. Zal dat lukken, denk je?’

‘Vast wel, meneer, de vakanties zijn nog niet begonnen zodat het door de week een stuk rustiger op het strand en in de omgeving is dan nu in het weekend.’ Ze vond de plotselinge omslag van de man wel treffend. Als hij maar niet dacht dat zij bij de omgeving hoorde, daar paste ze voor. Met dergelijke gasten wist ze over het algemeen wel raad.

Melanie wreef over haar pijnlijke voeten. Ze zat op het krukje in de keuken en had haar schort al in de wasmand gegooid. Ze was klaar om naar huis te gaan. Halftien, zag ze op de klok die in de keuken hing. Miriam kon de laatste eters wel met Lotte af. Jannick zat vast al op haar te wachten.

Hij had niet, zoals ze verwacht had, in het hotel meegegeten, maar had gezegd dat hij wel voor zichzelf zou zorgen vandaag. Dat zinde haar niks. Haar broer mocht dan met zijn zestien - noodgedwongen - redelijk zelfstandig zijn, gevaar zag hij niet echt. Hij liet zich veel te veel naar haar zin voor het karretje van die Bart spannen. Dat zinde haar nog veel minder.

‘Het zat goed vol vandaag.’ Jorit schraapte een paar pannen leeg en spoelde ze schoon.

‘Dat zat het zeker. Een van de eerste echt warme zondagen. Daar profiteert iedereen van. Morgen zal het wel rustiger zijn, dan moeten de meesten weer gewoon werken. Ik ben er morgen om elf uur weer. Lotte zei dat ze het ontbijt wel alleen af kon.’

‘Dat lukt vast wel. Er zijn vier kamers bezet, vijf met die man van vanmiddag, dat lukt haar wel alleen,’ knikte Jorit. ‘Ga jij nou maar lekker naar huis, het is goed geweest voor dit weekend. Hier, dit is te weinig voor morgen en te veel om weg te gooien.’ Hij schoof haar een plastic bakje met vlees en één met groenten toe die over waren gebleven van deze avond.

Dat was het voordeel van dit werk. Er bleef vaak iets over. Melanie voelde zich niet te min om die restjes mee naar huis te nemen. Het eten was van een goede kwaliteit, smaakte goed, en het scheelde haar weer in de kosten. Zo breed hadden ze het niet met haar salaris.

‘Dank je, dat zal Jannick lekker vinden. Fijne avond nog. Tot morgen.’ Melanie ging via de achterdeur naar buiten en pakte haar fiets. Even later reed ze over de dijk naar hun huis in het dorp.

‘Ha, die Melanie,’ riep een oudere vrouw die met de hond aan de wandel was. Ze zwaaide vrolijk. ‘Ben je klaar in Het Veldhuis?’

‘Jazeker, mevrouw Baantjes, het zit er weer op voor vandaag. Het was gezellig druk vandaag. Met zulk mooi weer blijven de mensen altijd langer zitten.’ Ze ging zachter rijden en fietste een stukje naast de oudere vrouw mee.

‘Dagjesmensen zeker,’ knikte mevrouw Baantjes. ‘Hoe gaat het met je broer? Ik zag hem laatst weer met die Bart Jongenelen rondhangen bij het strand.’

‘Ach, u weet toch hoe dat gaat met jongelui. Als ze vrij zijn met zulk mooi weer zitten ze het liefst aan het water. Ik kan hem moeilijk op een stoel vastbinden,’ vergoelijkte Melanie het gedrag van haar broer, al zag ze liever dat hij net zoveel tijd aan zijn schoolwerk besteedde.

‘Dat weet ik wel, maar die Bart is slecht nieuws. Dat is niet de beste vriend voor Jannick,’ uitte mevrouw Baantjes haar bezorgdheid. ‘Jannick is een jongen die een strakke hand nodig heeft. Ik weet dat jij je best doet, maar je kunt nu eenmaal niet overal tegelijk zijn.’

‘Ik weet het, mevrouw Baantjes, gelukkig zijn er in het dorp genoeg mensen die de jongens af en toe op hun vingers tikken. Ik fiets snel verder, Jannick wacht vast op me. Goedenavond,

mevrouw Baantjes.’ Melanie trapte flink door over de dijk. Mevrouw Baantjes was een kletstante, al meende ze het goed.

Even later zette ze haar fiets in het schuurtje in de tuin van het eenvoudige rijtjeshuis dat ze samen met haar broer bewoonde. Voordat ze naar binnen ging, vouwde ze de parasol in en legde de stoelkussens in de schuur. De grasmaaier stond nog op precies dezelfde plaats als waar ze hem vanochtend had neergezet voordat ze naar haar werk ging. Jannick had dus weer niets gedaan.

‘Jannick,’ begon ze dan ook meteen bij binnenkomst, ‘waarom heb je het gras niet gemaaid? Dat had ik je toch gevraagd?’

‘Hé, Mel. Wat heb je voor lekkers meegekregen van Jorit?’ Jannick hing lui op de bank met een glas cola in zijn ene hand en een worstenbroodje in zijn andere hand. De televisie stond op een sportzender terwijl uit de radio harde muziek schalde.

De radio draaide ze in het voorbijgaan uit, meteen verzamelde ze de in de kamer verspreid staande borden, glazen en bestek en ze haalde daarna een doek over het smerige aanrechtblad.

‘Had je niet een beetje kunnen opruimen?’ mopperde Melanie. ‘Ik ben al vanaf vanochtend elf uur aan het werk en als ik thuis kom kan ik jouw rommel nog een keer opruimen. Je maait het gras niet, je laat alles achter je kont slingeren. Je bent nog te beroerd om je eigen vaat op het aanrecht te zetten.’ Ze schoof de stoelen terug onder de tafel en legde de rondslingerende tijdschriften op een stapel. ‘Wie zijn er allemaal geweest vandaag?’ Ze keek haar broer met samengeknepen ogen aan. ‘Bart Jongenelen zeker weer?’

‘Ja, mag dat soms niet? Dat is toevallig mijn vriend,’ bromde Jannick. ‘We zijn naar het strand geweest. Hij heeft een nieuwe vlieger gekocht.’

‘Heb je ook nog iets aan je huiswerk gedaan?’

‘Ach, houd toch op. Huiswerk! Als het zulk lekker weer is, ga ik echt niet binnen zitten om die saaie stof in mijn hoofd te stampen,’ mopperde hij.

‘Je zult wel moeten als je dit jaar wilt slagen. Je hebt over een week examens. Als je geen voldoende haalt, zak je. En dan kun je nog een jaar op deze school blijven hangen. Je hebt blijkbaar niet in de gaten dat het je eigen toekomst is. Die heb jij helemaal zelf in de hand.’

‘Mel, zeur niet zo, je bent mijn moeder toch zeker niet!’ viel Jannick op geïrriteerde toon uit. ‘Ik kan best voor mezelf denken.’

‘Je moeder is dood!’ schreeuwde Melanie, die het plotseling helemaal had gehad: de drukte in het hotel, het weerwoord dat Jannick altijd klaar had. Het werd haar even te veel. ‘Net als je vader! Als je denkt dat je het zelf zo goed kunt, laat dat dan maar eens een keer zien. Zorg er dan voor dat ik niets hoeft te zeggen. En kom vooral niet bij mij zeuren als je weer eens in de problemen zit door die geweldige vriend van je.’ Ze stampte naar boven toe, naar haar kamer en liet zich met een snik op bed vallen. Tranen van frustratie doorweekten haar kussen.

Waar had ze dit aan verdiend? Zij had er toch niet om gevraagd dat haar ouders er beiden opeens niet meer waren door dat stomme ongeluk? Nog veel minder had ze erom gevraagd om voor haar acht jaar jongere broer te moeten zorgen. Een jongen die overal een uitdaging in zag, behalve in leren en zijn best doen op school. Soms leek hij op een losgeslagen projectiel. Helaas was zij altijd degene die de brokstukken weer op mocht rapen. Zij of hun grootouders, oudjes van halverwege de zeventig die al meer dan genoeg aan hun eigen besognes hadden om ook nog eens een jonge brokkenpiloot van zestien in bedwang te moeten houden.

Drie jaar geleden, na het overlijden van hun ouders, had ze niet anders gewild. Zij had een baan. Ze was volwassen en nam

de verantwoording voor haar jongere broer op zich. Ze konden zonder problemen in het huis van hun ouders blijven wonen. Dankzij hun levensverzekering werd de hypotheek flink omlaag gebracht. Voor Jannick leek het de beste oplossing zodat er niet nog meer veranderde in zijn jonge leven.

Opa en oma Melkers zouden een oogje in het zeil houden en bijspringen waar nodig. Aangezien hun vader verder geen broers of zussen had en de contacten met de familie van hun moeder altijd al stroef waren geweest, was er niemand anders geweest om die zware taak van haar over te nemen. En dat had ze ook niet gewild. Oma had nog voorgesteld dat zij bij Melanie en Jannick kwamen wonen, maar dat kon ze die oudjes niet aandoen.

Een klop op de deur verstoorde haar gedachten.

‘Mel, sorry. Zo bedoelde ik het niet,’ klonk de stem van Jannick aan de andere kant van de deur.

Ze veegde haar gezicht droog en stond op. Natuurlijk had hij nu weer berouw. Zo ging het immers altijd. Ze deed de kamerdeur open en broer en zus omhelsden elkaar.

Jannick was met zijn zestien jaar al iets langer dan zijn zus en haast net zo slank. Nu was hij nog een lange slungel, met de jaren zou hij ongetwijfeld breder worden en de belangstelling van meisjes trekken. Zou ze dan nog meer met hem te stellen krijgen? Of zou een meisje juist een positieve invloed op hem hebben? Dan mag ze zich vandaag nog aanmelden, ging het door Melanie heen.

‘Ik zal morgenmiddag de tuin doen. Morgenvroeg ben ik de eerste paar uur vrij, dan ga ik leren,’ beloofde Jannick.

‘Zo mag ik het horen, zorg dat je dat diploma haalt, des te eerder ben je van die school af.’

Hoofdstuk 2

Om elf uur stond Melanie weer klaar om aan de slag te gaan in het hotel. Ze werkte al een jaar of negen in Het Veldhuis en deed er de meest voorkomende werkzaamheden: bedienen als er gasten in het restaurant zaten, helpen met het schoonmaken van de kamers, en in de keuken bijspringen als het nodig was. Na het behalen van het diploma van de middelbare hotelschool was ze hier in vaste dienst gekomen. Voor die tijd had ze hier ook al gewerkt, maar dan als weekend- en vakantiebaantje.

Ooit wilde ze nog eens de sprong wagen naar een groter en bekender hotel, of misschien zelfs wel iets voor zichzelf beginnen. Ze had er de papieren en de ervaring voor. Nu alleen nog de gelegenheid en het geld. Zolang Jannick thuis woonde, hoefde ze daar sowieso niet aan te denken. Dat ging eenvoudig nog niet, voorlopig bleef dat dus toekomstmuziek, maar ervan dromen mocht wel.

Al liep de drukte in het hotel duidelijk terug. De acht kamers waren voorgaande jaren altijd bezet geweest rond deze periode. Nu waren het er vijf. Mensen kozen minder snel voor een hotel tegenwoordig met al die negatieve berichten in de kranten over recessies en zo.

Melanie haalde de stofzuiger uit het linnenhok boven en reed de kar met schoonmaakspullen de gang op.

‘O, je bent er al, mooi. Ik ben met kamer 1 al klaar en ga verder met 3,’ zei Lotte die met de sleutelbos in haar hand aan kwam lopen. Ze pakte schone lakens uit de linnenkast en opende kamer 3.

Een kleine anderhalf uur later waren de vijf kamers schoon- gemaakt en genoten de beide vrouwen van een welverdiend kopje koffie en een overheerlijk stuk taart, versgebakken door Jorit.

‘Dit is echt lekker, Jorit,’ mompelde Lotte met volle mond. ‘Hier moet je patent op aanvragen.’

Jorit zat op een punt van de tafel en lachte vrolijk. ‘Volgens mij kun je geen patent vragen op taart, het is niet iets wat ik heb uit gevonden. Ik heb alleen een bestaand recept naar mijn eigen hand gezet.’

‘Dat weet ik wel, maar ik vind het heerlijk.’

Jorit stond op en drukte in het voorbijgaan een kus op het hoofd van zijn vrouw.

Melanie was altijd jaloers als ze die twee samen zag. Ze hielden zo overduidelijk van elkaar. Zoiets zou zij ook wel willen hebben. Echt geluk in de liefde had zij tot nu toe niet gehad. Een enkele keer had een relatie een paar maanden standgehouden toen ze nog op school zat, maar na het overlijden van haar ouders had ze daar helemaal geen tijd meer voor gehad. Bovendien zaten er vast niet veel jongens te wachten op een vriendin die voor een jonger broertje moest zorgen.

‘Zie je Walter nog wel eens?’ vroeg Lotte, alsof ze haar gedachten had geraden. Jorit was inmiddels terug naar de keuken gegaan. Hoewel Lotte bijna twintig jaar ouder was dan Melanie, waren ze meer vriendinnen van elkaar dan baas en werknemer en deelden ze vaak genoeg dat soort dingen.

‘Walter? Nee, die heeft zich niet meer laten zien. Ik heb niets meer van hem gehoord ook,’ gaf Melanie toe.

‘Wat een rotstreek,’ vond Lotte.

‘Misschien zie ik hem in de zomer nog een keer,’ antwoordde Melanie weinig hoopvol.

Ze had Walter een paar weken geleden in de paasvakantie leren kennen. Hij studeerde geneeskunde in Nijmegen en werkte in de schoolvakanties als strandwacht op het nabijgelegen strand. Hij kwam uit een dorp uit de buurt, maar was daar niet vaak te vinden buiten het strandseizoen. Eén van die zeldzame keren dat hij thuis was, vanwege een feest van zijn grootouders,

had ze hem leren kennen. Dat feest werd in het hotel gegeven: ze hadden het restaurant afgehuurd. Melanie had moeten werken en er was een vonk tussen hen overgesprongen.

Tenminste, dat was wat Melanie had gemeend. Ze hadden elkaar daarna nog een paar keer gezien en zij meende dat ze toch echt verliefd op hem was, maar toen ze in de weken daarna niets meer van hem hoorde en hij niet eens reageerde op berichtjes van haar, ebde dat gelukzalige gevoel haast net zo snel weer weg. Blijkbaar was zij voor Walter een leuk tussendoortje geweest en had hij niet de bedoeling gehad om verder te gaan met haar.

‘Wie weet. Voor zover ik weet heeft Theo hem weer ingehuurd voor de zomermaanden. Hij is nu vast druk bezig met zijn studie en heeft natuurlijk geen tijd om met jou te kletsen,’ zei Lotte. ‘Of hij maakt heel lange dagen in het ziekenhuis. Die laatste jaren moeten behoorlijk zwaar zijn als je je wilt specialiseren.’

Dat leek Melanie onwaarschijnlijk. Iedereen had toch weleens tijd om naar een vriend of vriendin te bellen of te appen? Bovendien, als zij echt belangrijk voor hem was geweest, had hij echt wel iets van zich laten horen. De stilte aan de andere kant was veelzeggend. ‘Je werkt en studeert toch geen vierentwintig uur per dag,’ mompelde ze dan ook. ‘Er is altijd wel even tijd om te appen als je dat per se wilt.’ Ze betwijfelde of hij er nog wel zo happig op was om verder met haar te gaan.

De liefde was van zijn kant waarschijnlijk al een beetje bekoeld toen hij erachter was gekomen dat ze weliswaar een eigen huis had, maar ook nog een thuiswonende broer waar ze verantwoordelijk voor was. Toch had ze nog de stille hoop dat hij binnenkort weer hier zou zijn.

‘Hé, kom op, jij vindt de ware echt nog wel een keer.’ Lotte klopte even zacht op Melanies hand. ‘Zo’n flapdrol die jou alleen maar gebruikt als tijdverdrijf in zijn vakantie, kun je missen als kiespijn. Ergens daarbuiten loopt echt wel iemand rond die het

niet erg vindt om er een broer op de koop bij te krijgen,' sloeg Lotte de spijker op zijn kop. 'Of je probeert of Jannick alsnog naar de marine wil gaan. Dan ben je hem ook een maand of zes per jaar kwijt en de rest van de tijd is hij ook onder de pannen.'

Melanie lachte als een boer met kiespijn. Haar broer praatte vaak over de marine en dat hij daar graag zou gaan werken. Het zeemansleven leek hem machtig interessant. De keuring was echter zodanig zwaar dat ze betwijfelde of hij er daadwerkelijk aangenomen zou worden. 'Misschien moet ik dat inderdaad maar eens proberen. Dan krijgt hij een opleiding waar hij voor betaald wordt én hij leert er discipline. Iets wat ik hem niet bijgebracht schijn te krijgen.'

'Jij doet het hartstikke goed, meid. Er zijn niet veel ouders van jouw leeftijd die een puber in bedwang kunnen houden.'

'Er zijn sowieso weinig moeders van vierentwintig die een zoon van zestien hebben,' grinnikte Melanie. 'Hoor mij: wat denk ik weer slecht over mijn broertje. Het is een geweldig joch, het komt er alleen niet altijd zo duidelijk uit.' Ze stond op en nam hun kopjes en bordjes mee naar de keuken.

De man van gisteren zat deze middag op het terras. Paul ten Brink, herinnerde ze zich zijn naam. Gisteravond had hij niet in het restaurant gegeten zodat ze hem niet meer had gezien. Melanie had hem de hele dag eigenlijk nog niet gezien, besepte ze nu.

Hij was gekleed in een sportieve bermuda met witte sportschoenen eronder en een shirt met korte mouwen. Zijn benen waren gebruikt alsof hij al heel wat uurtjes aan het strand had doorgebracht. Ook op zijn gezicht tekende zich een gezondere kleur af dan gisteren.

'Goedemiddag, meneer Ten Brink. Bent u eropuit getrokken vandaag?' vroeg ze belangstellend. De meeste mensen die hier op vakantie waren, hielden wel van een praatje, was haar erva-

ring, al waren de meesten van een iets hogere leeftijd dan deze man. Ze schatte hem halverwege de dertig.

Hij keek op en glimlachte breed toen hij haar herkende. ‘Hallo, jij weer. Ik heb inderdaad gewandeld. Het is hier heerlijk, nog zonder dreinende kleuters, of moeders die hun kind het belangrijkste object ter wereld vinden.’

Melanie zorgde ervoor dat de glimlach op haar gezicht bleef, al vond ze het een rare opmerking. Had hij zo’n hekel aan kinderen? ‘De schoolvakanties zijn nog niet begonnen, anders is het hier wel een stuk drukker met jonge gezinnen,’ knikte ze. ‘De meesten kiezen voor de camping waar een behoorlijk stuk strand bij hoort.’

‘Mooi, dan zal ik daar niet veel last van hebben. Wat kun je hier verder ter ontspanning doen, als je niet wilt wandelen, fietsen en aan het strand liggen?’ wilde hij weten.

‘In het dorp verhuren ze bootjes en waterfietsen. Daarmee kun je op het binnenwater varen. Verder kunt u gaan snorkelen of een korte duikcursus volgen,’ somde Melanie op. ‘Het water zal er nu wel warm genoeg voor zijn. We zitten hier niet zo gek ver van de stad vandaan als u echt iets anders wilt gaan doen. Winkelen, naar de bioscoop gaan of de haven bezichtigen. Er is ook een gezellig uitgaanscentrum in de stad. En er zijn verschillende musea in de omgeving te vinden. Er is genoeg te doen hier in de buurt.’

‘Klinkt allemaal net zo saai,’ vond Paul. ‘Maar daar kun jij niets aan doen. Het is een verademing om zo’n mooie vrouw als jij hier aan te treffen. Ik heb de hele dag niets anders dan oude vrouwen in klederdracht en op klompen gezien.’

Melanie kleurde om het compliment en onder de belangstellende blik waarmee hij haar keurend bekeek. ‘Wilt u iets drinken, meneer?’ vroeg ze om aan die blik te kunnen ontkomen.

‘Een biertje graag, en wat zoutjes. Hoe laat wordt het diner hier geserveerd?’

‘U kunt vanaf vijf uur eten, meneer,’ antwoordde Melanie en ze maakte dat ze binnen kwam om het bestelde te halen.

Lotte stond achter de bar de glazen te spoelen.

‘Je raadt nooit wie er buiten op het terras zit,’ begon Melanie op zachte toon.

‘Ten Brink, ik had hem al gezien. Wat zei hij? Ik zag vanaf hier al dat je kleurde.’

‘De bekende complimentjes, maar dan anders.’

‘Anders? Hoe anders?’ vroeg Lotte. Ze boog zich iets verder over de bar heen om niets te missen.

‘Ik weet het niet precies. Hij keek me aan alsof hij nog nooit een vrouw had gezien.’ Ze kon er niet precies haar vinger op leggen wat het was, die beschrijving kwam nog het dichtst in de buurt.

‘Aha, dus hij heeft belangstelling voor jou,’ grijnsde Lotte breed. ‘Hij is tweeëndertig jaar oud en woont in Amersfoort en die vrouw die gisteren bij hem was, was niet zijn vrouw.’

‘Heb je dat aan hem gevraagd dan?’ vroeg Melanie verbaasd.

‘Nee, joh. Dat vulde hij in voor het nachregister. Niet dat van zijn vrouw natuurlijk. Volgens mij is ze zijn baas of partner, dat begreep ik uit hun gesprek. Of zijn moeder. Weet jij veel, met al die facelifts, liposuctie, botox, verf en weet ik wat nog allemaal meer, ziet iemand er al snel tien jaar jonger uit.’

Melanie lachte vrolijk. ‘Het zal wel. Hij wil een biertje en wat zoutjes.’ Toch voelde het goed om zulke complimentjes te krijgen. Zeker van zo’n man. Paul ten Brink zag er zelf ook niet slecht uit. Zijn donkere haar krulde licht en was iets te lang, wat hem een nonchalante en een jongensachtige uitstraling gaf. Met de rechte neus, volle lippen, donkere ogen en haast zwarte, dikke wenkbrauwen was hij zelfs knap te noemen. En hij kleepte zich goed. Niet dat ze nu zoveel verstand had van mode voor mannen, maar zijn kleding was overduidelijk van een goede

kwaliteit. Het zat als gegoten om zijn atletisch gebouwde lichaam.

‘Hé, dromer, hier is je bier,’ zei Lotte. ‘Eet hij hier? Heeft hij daarover iets gezegd?’

‘Ik denk het wel. Hij vroeg in ieder geval vanaf hoe laat hij kon dineren.’ Melanie zette het bier en een schaal met nootjes op een klein dienblad en bracht dat naar buiten.

‘Juffrouw, heb je ook een naam?’ Paul hield haar tegen toen ze verder wilde lopen nadat ze zijn bier op tafel had gezet.

‘Melanie, meneer.’

‘Melanie, een aparte naam. Ik ben Paul ten Brink, maar dat wist je volgens mij al.’ Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Aangenaam kennis met je te maken, Melanie.’

Ze legde haar hand in de zijne, die warm en sterk aanvoelde.

‘Aangenaam, meneer Ten Brink,’ mompelde ze.

‘Paul, geen ge-meneer alsjeblieft. Dat hoor ik normaal al meer dan genoeg.’ Hij draaide veelbetekenend met zijn ogen. ‘Ik ben even ontsnapt aan de hectiek van kantoor om wat op adem te komen, dus alsjeblieft, noem me Paul.’

‘Oké, Paul. Wat voor werk doe je dan dat je een pauze nodig hebt?’ waagde ze te vragen.

‘Ik ben advocaat. Een vak waarin men van je verwacht dat je dag en nacht beschikbaar bent voor je klanten, lijkt het wel. Dat werd me even te veel.’

‘Je kunt daar toch zelf paal en perk aan stellen?’ Melanie kon zich niet voorstellen dat zij iemand ‘s avonds lastig zou vallen met haar problemen, ook al kreeg hij daar dik voor betaald.

‘Soms wel. Het is natuurlijk ook een beetje mijn eigen schuld. Het is mijn eigen firma en dan ben je vaak net wat fanatieker dan de gemiddelde medewerker. Maar genoeg over mijn werk. Ik zit hier juist om daar even aan te kunnen ontsnappen. En jij? Jij bent hier in vaste dienst?’

Melanie keek om zich heen. Er zaten geen andere klanten op het terras die iets nodig hadden. Ze kon wel even een praatje met hem maken. Door de ruit zag ze Lotte druk gebaren dat ze vooral buiten moest blijven. ‘Ik werk hier al bijna negen jaar, fulltime.’

‘De hele dag? En avond?’

‘Zo ongeveer wel. Mijn werkdag begint om elf uur. In principe werk ik door totdat de laatste gasten weg zijn. Op normale door de weekse dagen is dat meestal tot een uur of negen, behalve als het erg druk is, dan kan het best later worden.’

‘Dat zijn lange dagen. Daar zal je man niet blij mee zijn.’

Melanie glimlachte. De bekende opmerking om uit te vinden of ze nog vrij was. ‘Ik heb geen man of een vriend om rekening mee te houden. Wel een broer die op me wacht en op me rekent. Onze ouders zijn enkele jaren geleden gestorven, zodat we nu alleen elkaar nog hebben.’ Dat mocht hij best weten. Ze vertelde wel vaker over haar eigen situatie. Mensen hadden toch vaak de neiging om door te vragen en veel om geheim te houden had ze nu ook weer niet.

‘En wanneer is je vrije dag? Jij kunt me vast wel meer van de omgeving laten zien. Bovendien is het een stuk gezelliger als ik in het gezelschap van een mooie jonge vrouw de omgeving kan verkennen.’

Melanie keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Ze had twee vrije dagen, al was ze niet van plan die met hem door te gaan brengen. Ze had wel wat beters te doen.

‘Begrijp me goed,’ vervolgde Paul snel. ‘Het is niet mijn gewoonte om iedere aantrekkelijke vrouw die ik ontmoet te versieren. Als je dit al versieren kunt noemen. Ik ben alleen niet iemand die er graag in zijn eentje op uitgaat.’

Melanie knikte en zoog weifelend op de binnenkant van haar wang. Dinsdag en donderdag was ze vrij, meestal de rustigste dagen in het restaurant. Een bijna onbekende man vroeg of ze

hem de omgeving wilde laten zien. Wat wist ze van hem? Dat hij advocaat was, tweeëndertig jaar oud, woonachtig in Amersfoort en hij was min of meer overspannen door het harde werken.

‘Ik moet er even over nadenken,’ gaf ze als antwoord, al was ze nog steeds niet van plan het te doen.

‘Mooi, dan hoor ik het vanavond bij het diner wel van je. Ik neem aan dat je werkt vanavond.’ Hij keek haar met een zelfverzekerde lach op zijn gezicht aan alsof hij haar antwoord al kende.

Ze knikte en verontschuldigde zich om een net neergestreken echtpaar te begroeten. Hij verwachtte kennelijk heel wat van haar. Hem vergezellen, leuke plekjes laten zien. Ze kende het type man wel. Een man van de wereld die meende onweerstaanbaar voor de gewone dorpsmeisjes te zijn. Dan had hij dit keer toch fout gegokt: ze zou mooi niet met hem meegaan, besloot ze meteen. Zij leende zich er niet voor om hem bezig te houden op haar vrije dagen. Dan had ze wel iets beters te doen.

Steeds als ze buitenkwam wist ze zijn blik op haar gericht. Ze werd er zelfs een beetje nerveus van. Dacht hij nou echt dat ze onder de indruk was van hem?

‘Arrogante kerel,’ mompelde ze tegen Lotte terwijl die een bestelling klaarmaakte.

‘Wie?’

‘Ten Brink. Hij wil nota bene dat ik hem gezelschap houd op zijn uitstapjes. Dat vindt hij gezelliger dan alleen gaan.’

Lotte proestte het uit en het duurde even voordat haar bazin weer in staat was om iets te zeggen. ‘Dat is toch ook zo.’

‘Nou ja, hij zit gewoon met me te flirten en geeft dat nog toe ook.’

‘Dan is hij in elk geval eerlijk.’

‘Je moet weten dat die vrouw die gisteren bij hem was, voorstelde dat hij hier zou blijven. In eerste instantie weigerde hij

dat. Hij zag het helemaal niet zitten, noemde het hier een achtergebleven gebied waar niets te beleven valt. En opeens draait hij als een blad aan de boom om.'

'Dat was vast en zeker nadat hij jou had gezien,' plaagde Lotte.

Melanie trok met haar schouders en kon niet voorkomen dat ze licht kleurde. 'Ik wil hem niet op verkeerde gedachten brengen.'

'Dat doe je toch ook niet? Laat die man gewoon de omgeving zien.'

'En dan? Als hij wat probeert?' Ze keek Lotte verbaasd aan en zag dat ze het nog meende ook.

'Dat doet hij vast niet. Hij moet toch ook aan zijn eigen goede naam denken. Je houdt afstand en zorgt ervoor dat je niet echt alleen met hem bent. Dan kan er toch niets gebeuren.'

'Daar ga ik mijn vrije dag toch niet aan opofferen?' reageerde Melanie verontwaardigd.

'Hij is een gast. Je bent wel vaker met gasten eropuit geweest. Ik betaal je ervoor als je het doet. Misschien kunnen we hier wel iets mee. Dat wij jou inzetten als gids of zo.' Lotte zag het kennelijk helemaal voor zich. 'Misschien kunnen we dat wel gaan aanbieden: uitstapjes in de omgeving door een plaatselijk gids. Naar het dorp, de stad in. We kunnen zelfs een natuurpad uitzetten.'

Melanie schudde haar hoofd om de ideeën van haar bazin. Zo als een idee met Lotte op de loop ging, had ze wel vaker gezien. En even zo vaak liep het op niets uit. Maar betaald op stap met een gast, dat was natuurlijk niet verkeerd. Ze was inderdaad wel een paar keer eerder met hotelgasten weggeweest, maar toen was het een ouder echtpaar. Heel onschuldig, en heel aardige mensen. Nu moest ze met een man alleen op stap. Een man die er ook nog razend aantrekkelijk uitzag.

Hoofdstuk 3

Melanie zette de gaspiti onder de aardappelen net aan toen Jannick thuiskwam. Hij zag er verhit uit en gooide zijn tas op een stoel neer.

‘Wat een rottag,’ begon hij en hij gooide er nog een paar krachttermen achteraan.

‘Hé, let even op je woorden, wil je,’ waarschuwde Melanie hem. ‘Wat ben je trouwens laat. Ik had je al wel thuis verwacht. En je zou de tuin nog doen. Hij ligt er nog net zo bij als gisteren en eergisteren.’

‘Jaaa, niet te veel zeuren, Mel. Dat doe ik vandaag echt nog wel.’ Hij trok de koelkast open en pakte er een fles frisdrank uit om dat vervolgens aan zijn mond te zetten.

‘Gebruik daar een glas voor, alsjeblieft. Je bent niet de enige die dat drinkt,’ vermaande ze hem.

‘Jij drinkt nooit fris. Bovendien moet ik daar weer een glas voor vuilmaken. Ik bespaar je afwas.’

‘Net of die vaatwasser daar minder om draait. Pak een glas.’ Melanie veegde de schillen van de aardappelen bij elkaar en bracht het naar de groenbak. Ook vandaag had ze van Jorit eten meekregen dat ze alleen maar op hoefde te warmen en waar ze wat aardappels bij kookte zodat ze toch een volledige maaltijd hadden.

‘Wat was er zo vervelend aan vandaag?’ vroeg Melanie.

‘O, niets. Die idioot van een Beiersdorp denkt echt dat we nog even zes hoofdstukken erbij kunnen stampen voor het examen,’ mopperde Jannick.

‘Als hij het zegt, zul je het moeten doen, lijkt me. Als dat de stof is waarover je examen krijgt.’

‘Ja ja, jij zult mij eens gelijk geven,’ deed hij geïrriteerd. Hij pakte zijn tas en ging naar boven.